

Megjelenik minden hó 1 én.
Előfizetési díj egy szám egy tojás.
Amerikában az előfizetési díj
portóval 2 dollár.
Tíz példányt portómentesen küldünk.

A PÜSPÖKI METHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
WALLRABENSTEIN JAKAB
Nyiregyháza, Dessewffy-tér 10. sz.
Hova a késrátok és előfizetések küldendők

Hobáb.

1924. máj 10. 29.
Mikor mint reményteljes fiatal theologus az eperjesi ősi kollegium konviktusa számára könyv-adományokat gyűjtöttem a természeti szépségekkel bővülő Erdélyben, egy nap a Szent Anna-tó felé igyekeztem Kézdivásárhely felől. Bálványos vára alatt elhaladtam s Bálványos fürdőt, meg a torjai kénbarlangot megtekintve egyedül vágtam neki a rengetegnek, hogy estig az erdőn át odaérjek a Szent Anna tóhoz s onnan a hegy másik oldalán fekvő Tusnád fürdőbe. Nem volt más kísérőm, mint egy nagy esernyő. Ma belátom, hogy kissé merész voltam, mikor vezető, kísérő nélkül s a vidék ismerete nélkül neki vágtam az erdőborította hegyes, völgyesutnak. Nem volt más utjelző a rengetegben, mint a kék festékkel megjelölt fák 100 és 200 lépésnyi távolságban. Mentem fel a hegynek, le a völgynek, hol jobbra, hol balra elkanyarodva, hol megtaláltam a kék festékkel megjelölt fát, hol nem találtam meg; a végén annyira belegabolyodtam, hogy már nem tudtam, merre vegyem utamat. Kezdtém félni, ha itt talál az éjszaka, mit kezdjek ebben a rengetegben s ha netán vihar törne ki, mi lesz velem. Amint így a félelemtől szinte megdermedve álltam s gondolkoztam, megüti fülemet egy mélabus kolompiszó: Felragyogott a szemem, szívem ugrált az örömtől, a hang felé irányítottam lépteimet, mert tudtam, hogy ahol szól a kolomp, ott embert is találok s ha embert találok ebben az ősrergetegben, az majd megmutatja nekem a Szent Anna tóhoz s a tusnádi fürdőhöz vezető utat. Tényleg megtaláltam a pásztorit, ki teheneket legeltetett s megkértem, hogy irányítson a helyes utra, amit ő készségesen meg is tett. Milyen boldog voltam, mikor röviden az est beállta előtt Tusnádra értem s a szállóban megszállhattam. A pásztor készséges utbaigazítása nélkül bizony nem jutottam volna célhoz s nem lett volna felettem menedéket nyújtó hajlék. Ma is hálával gondolok akkori vezetőmre.

Azok a hegymászók, akik a svájci hegy-óriások legmagasabb csúcsait megmásszák, hogy onnan gyönyörködjenek az alattuk elterülő szép lájban, avagy pedig a nap felkeltében, nem tudnak a hegyek szövevényes utjain egyedül eligazodni, hanem vezetőt fogadnak, aki már számtalanszor megtette azt az utat s ismeri annak az, utnak minden mély szakadékát, minden kiálló szirtjét, minden akadályt, amit el kell kerülni. Vezető nélkül nem is lehetne célhoz jutni. Hányan fizettek már életükkel, akik vezető nélkül indultak az ilyen veszélyes utra.

Oh milyen jó a megbízható vezető!

Izrael népe Egyiptomból kivándorolt. Vég-célja: Kanaán, a tejjel mézzel folyó ország volt. Utja a pusztán vezetelt keresztül. Itt sok megpróbáltatáson ment át, de sok lelki tapasztalaton is. Mózes volt az Ur megbízottja, hogy a népet kihozza Egyiptomból. De nem volt elég csak Egyiptomból kijönni az Ur szavára, tovább is kellett menni Kanaán felé. De nem lehetett oda egy nap alatt eljutni, itt-ott meg is kellett állni, pihenni, erőt gyűjteni. Nem is volt mindegy, hogy hol állnak meg, valamint az sem volt mindegy, hol menjenek és milyen akadályt kerüljenek el, vagy pedig milyen akadályt győzzenek le. Egy ilyen alkalommal mondá Mózes Hobábnak:

„Elmegyünk mi a helyre, amely felől szólott az Ur; azt adom ugymond nektek. Jer el velünk és jól tészünk veled, mert az Ur jót ígért Izraelnek Kérünk, ne hagyj el minket, mert te tudod, hol kell megszállnunk e pusztában és légy nekünk szemünk gyanánt.” (IV. Mózes 10. 29—32.)

De a zsidó népnek Hobábnál sokkal jobb vezetője volt. Maga az Ur volt az ő népének vezetője. „Az Ur megven vala előttök nappal felhőnek oszlopában, hogy vezértené őket az uton, éjjel pedig tűznek oszlopában, hogy világosságot szerezzen nékik, hogy éjjel és nappal mehessenek.” (II. Mózes 13. 21.)

A nép is, Mózes is, megtanulták, hogy a jelenlévő Urra nézzenek s őt kövessék, azaz az

uton, melyen vezérli őket Kanaánba. Oh, mily boldog nép, amely az Urra néz s nem a saját választotta, vagy emberek által mutatott uton halad, hanem megy azon az uton, melyen Isten vezet. Milyen más lett volna a példázatban szereplő ifjabbik fiúnak az élete, ha nem a saját választotta bűnös uton ment volna, ha nem azon az uton, amelyet az apja kijelölt számára.

Kedves olvasó! Egy új év kezdetén állsz. Előtted 366 nap. Nem tudod mit hoznak, örömet, vagy bánatot, betegséget vagy halált, szerencsét vagy szerencsétlenséget, békét vagy háborút, jót vagy rosszat. A jövő olyan előtted, mint egy sötét, tátongó mélység, mely mellett, sőt mely felett el kell menned. Nem borzadsz vissza? Én érlek, mikor bizonyos szorongással, bizonyos félelemmel indulsz neki az új évek. Azt mondod talán, ha lenne neked is egy olyan vezető, mint amilyen Hobáb volt a pusztában, vagy mint amilyen az alpesi vezető, akinek keze még soha senkit nem ejtett el, hanem bizton a célhoz vezette, akkor te is nyugodtabban mennél az új évek.

Oh kedves olvasóm, engedd meg, hogy rámutassak egy Hobábnál nagyobb vezetőre, egy jó barátira, Jézusra. Ő azt mondja neked az új év kezdetén: „ne félj, veled vagyok mindennap!” Örvendj kedves lélek, mert neked az újszövetségben is van egy hatalmas tízszázalékos, aki megvilágítja utadat bármily sötét is legyen körülötted, sőt benned minden. Bizzad magadat nyugodtan Jézusra, Ő átvezet a megpróbáltatásokon, a kísértéseken, a nehézségeken, az akadályokon, szenvedéseken, kereszten, örömon-

bánaton, életem és halálom, Ő átvezet mindezeket, átvezet a pusztán, át a Golgotán, át a siron: Kanaánba, az örök életbe.

Oh annak a 366 napnak 1924-ben bizonyára igen sok a terhe, igen sok a fájdalma, igen sok a megpróbáltatása, a kísértése, a bűne. Ne indulj el Jézus nélkül! Ha vele indulsz, nyugodtan rábízhatod magadat s övéidet testestől-lelkestől. Lehet még oly sötét körülötted, környékezhet bármi vész, támadhat ezer ellenség, belülről és kívülről, nem kell félned, mert veled van Jézusod, legjobb vezető, Ő eljut veled a célhoz. Oh halljad ma, halljad e cikkből: Isten azért küldte Jézust, hogy ő vezetője, kísérője legyen a földi vándoroknak, hogy azok a pusztában el ne tévedjenek, tönkre ne menjenek, hanem bizton haza találjanak. Igen kedves olvasóm, halld meg, szíveled meg s értsd meg ezt az örömhírt, néked szól. Jézusod áll előtted s várja, hogy azt mondjad Isten küldöttjének:

„Fogjad kezem! Oly gyenge vagyok, érzem, hogy nélküled én járni nem tudok. Fogjad kezem és akkor jó Megváltóm a félelemre többé nincsen ok.

Fogjad kezem és vonj közelebb magadhoz, hogy szíveden én megpihenhessek! Fogjad kezem, különben tévedezem, az igaz utról is letérhetek.

Fogjad kezem! Az új sötét előtted, ha fényeddel azt nem világítod; de így Uram e mennyből jövő fényed, rád tekintve, bizton indulok!

Jézussal indulj bátran!

W. J.

Van-e Isten ?

A mai emberek egy óriási része úgy a műveltek, mint a kevésbé műveltek közt, azt mondja, hogy nincs Isten. Minden magától van ami van, s minden bizonyos természeti törvények szerint tartatik fenn.

De az élet aztán sokszor rácsúfol ezen állításokra s olyan esetek elé állítja a modern kétkedőket s istentagadókat, hogy megszegyenülve kell nekik is beismerniök: Mégis csak van Isten:

Egy Lincolnból megjelenő napilap f. évi október 26-iki számában közli a következő megtörtént esetet ilyen címen „Isteni ítélet”. Egy Brunner nevű ember azzal a váddal állított a törvényszék elé, hogy feleségét megmérgezte azért, hogy az érte járó életbiztosítási díjat felvehesse. A vádlott maga tartotta a védő beszédjét, amit e szavakkal zárt: A mindenható Isten sujtson rögtön halállal e helyen, ha tényleg bűnös vagyok! Alig hogy e szavakat kimondotta, összeroskadt s az oda hívott orvos csak a beállott halált konstatálhatta.

Ime mily hamar sujtott le az élő, igazságos

Isten arra, aki nem átalotta sötét bűnét Isten nevére való hivatkozással betakarni. Igen, az élő Isten, aki sokszor évekig türelemmel vár, hogy a bűnös megtérjen, olyan esetekben, mikor az ő bölcsessége azt szükségesnek találja, rögtön is szokott válaszolni.

Renard senatorról mondják, mikor egyik nagyobb újjáról hazatért Párisba, egy szállodában fogadott több szobát és a szobák árát előre kifizette.

A szállodás azt kérdezte tőle, hogy kíván-e nyugtát? Erre Renard azt felelte: „Köszönöm nem kérek, hiszen a jó Isten látta”. A szállodás erre azt jegyezte meg:

„Hisz Ön az Istenben?”

„Természetes, hogy hiszek Istenben. Ön nem hisz Istent?” „Nem én uram!”

„Oh akkor mégis csak kérem Öntől nyugtát!”

Sokszor halljuk azt is, mikor együtt van egy társaság vallási, vagy bibliai dolgokról beszélgetnek, különösen csodákról, v. Istenről, hogy azt mondják: „Mit nem látok, azt nem is hiszem”. Ez nekünk biblia hívő embereknek nem újsg, m

Kérelem.

Lapunk minden olvasóját kérjük, hogy a nyomdaköltségek és a postai szállítási költségek fedezéséhez tehetsége szerint járuljon hozzá. Igen sok helyre küldjük lapunkat teljesen ingyen, hogy körházban belegen fekvőknek, börtönben szenvedőknek, rongyos ruhájú szegényeknek, kik ünneplő ruha hiányában templomba nem mehetnek, a lap révén elvigyék Isten Igéjét s ezáltal örömet szerezzenek sokaknak. Mi lapunk megjelentetése céljából óriási anyagi áldozatokat hozunk, mert nem akarunk a lap révén nyereszkeskedni; azért kérjük mindazon tehetősebb olvasóinkat, hogy tehetségükhöz mérten, önkéntes adományokkal támogassák lapunk nemes misszióját. Pénzbeli adományok a szerkesztőség címére küldendők.

A budapesti magyar gyülekezet az idén október 3-án igen szép arafási hálátünetpélyt tartott szeretetvendégséggel egybekötte. Az összes résztvevők tényleg úgy érezték magukat mintha egy nagy családot képeznének kik a mennyei Atya asztalánál ülnek. A szemekből szeretet sugárzott s szívek mélyén mindenki érezte azt mit jelent Isten gyermekének lenni. A testvérek önkéntes adomá-

nyokkal járultak a szeretetvendégséghez. Dacára annak, hogy a pesti magyar gyülekezet még igen fiatal s alig 20-nál több tagja van, és ezek is szegény emberek, az Úr oltárára mégis több mint fél millió koronát tettek le.

Dr. Szalós A. predikátor és neje nov. utolsó hetében Nyiregyháza evangelizáltak 5 napon át a nyiregyházi gyülekezet kisterme minden alkalommal megtelt hallgatókkal, hogy az életről s a saját tapasztalatból merített igaz megtörtént csodálatos imameghallgatásokról szóló előadásokon épüljenek. Szalós testvérünk írástudó neje saját hitéletéből mondott el egyes tapasztalatokat, melyek minden hallgatót meggyőztek arról, hogy Isten a komolyan hívő szívből fakadó imádságot meghallgatja. Éreztük, hogy a szent Lélek, melyért imádkoztunk, tényleg működött a lelkeken. Hisszük, hogy a gazdagon elhintett mag, termő talajra hullott s megtermi százszoros gyümölcsét,

Az éhező gyermekekért! Minden gyülekezetünk s vasárnapi iskolánk felszólítást kapott, hogy a karácsonyi ünnep igazi szeretet ünnepé váló tételében működjenek közre. Ugy pedig, hogy az idén felnőttek is, gyermekek is gyűjtsenek azon éhező gyermekek részére, akik nálunknál sokkal rosszabb helyzetben s mostohább viszonyok között vannak.

Minden gyülekezetünk kapott Dr. Millstől egy képet, melyen Krisztus két szegény gyermeket átölelve keblére ölel, hogy ezt az ajtóra függesztve, juttassa mindenkinek eszébe Krisztus ama figyelmeztető szavát: amit tettetek egygyel ezen kicsinyek közül azt velem tettétek!

Minden gyülekezetünkben serényen folyik a gyűjtés. Aki pedig elolvasva a Békeharang decem-

már régen hallottuk, mikor Tamás is akként válaszolt a tanítványoknak, akik a feltámadott Jézust látták, hogy Ő ezt csak akkor hiszi el, ha a saját szemével látja s ha a saját kezével megtapogatja azokat a helyeket, ahol a szegek átlúrták Jézus kezét.

Egy ilyen túl okos ifjunak, aki szerette a tudását fitogtatni s szerette a hitet gúnyolni, egy bölcs dervis egyszor kitűnő leckét adott.

Ez a bölcs dervis, névszerint Ibrahim, ott ült a datolya fa alatt nagyszámu hallgatósága körében s tanította őket. Akkor oda közeledett egy Hassan nevű idősebb ifju, néhány társával s mivel az unalomtól nem tudták mihez kezdjenek, közbe-közbe kiáltottak s zavarták a tanítást. Hassan elbizakodottságában s gőgjében odament Ibrahimhoz s azt mondta neki: „Hallod e Ibrahim, ha három kérdésemre megfelelsz, én is tanítványod leszek. Először: Bizonyítsd be hogy van Isten. Te még nem láttad, én sem, más sem, a mit nem látok, azt nem hiszem. Másodszor: Miért panaszkodik Isten az emberek gonosztettei miatt? Mindenkinek a maga természete szerint kell cselekednie, azért nem lehet őt felelősségre vonni. Harmadszor:

Hogyan fájhat az ördögnek a pokol kinja, mikor az ő teste is tűz. „Tűz a tűznek árihat?”

Ibrahim a gúnyolódó ezen kérdésre nem fel is semmit, úgy hogy ez csak annál hetykébben viselkedik vele szemben s még jobban gúnyolta a dervist.

Végül is Ibrahim lehajolt a földre s egy jókora sártömeget vett fel s oly hirtelen s oly erővel vágta Hassan fejéhez, hogy annak leesett a fejtakarója s csak úgy zilgott a feje. Bosszút lihegve elrohant a kádiboz s bepörölte Ibrahimot.

A kádi maga elé hívatta a dervist s felelősségre vonta.

„Oh kádi, monda szeliden mosolyogva a dervis” ezem ágában sem volt ezt a tiszteletre méltó ifjut megsérteni avagy megbántani, de ő maga szinte követelőleg lépett fel velem szembe s kérdéseire választ kért. Végre is kénytelen voltam neki a kért választ megadni.”

„Hogy hogy?” kérdezte csodálkozva a kádi. „Nos hát gondolj csakvaz Ő első kérdésére s kérdezd meg, hogyan lehetséges az, hogy fájhat a feje? Hát te látsz valamit ebből. Én sem látom s amit nem látok azt nem is hiszem. W. J.

beri számában „Németország nyomora” című cikket — az bizonyára meghozza a föle telhető állapotot az éhezők nyomorának enyhítésére

Szakitós naptár. bibliai elmékedésekkel az év minden napjára, könyvkereskedésünkben kapható: Budapest, Felső Erdősor 5 sz.

Szabó Ede kolportőrünk az újévben megkezdí iratterjesztői munkáját, ha az Úr is úgy akarja. E téren ő kipróbált erő több évi tapasztalattal, ugyanis a Londoni bibliatársulatnak volt bibliaterjesztője. Összes testvéreink figyelmébe ajánljuk.

A nyíregyházi gyülekezet az idén télen is néhány éhező gyermeknek ad ebédet a Szarvasutcai aggok otthonában, ahol ezenkívül ami fölünk független városi „Leányegylet” is kioszt naponta 20—30 gyermek ebédet, mivel a városban másutt nem kapnak helyiséget. Igen szépen megfírtünk egy fedél alatt, mert a cél egy: éhezőket segíteni!

Aki takarékos, az nem lát szükségét.

Aki a krajcárt nem becsüli, a forintot sem érdemli.

Az orosz azt mondja: Örvendeztesd meg fiadat egy kopekkel, ő majd rubellel örvendeztet meg téged.

A lengyel azt mondja: A kamatok eső nélkül is növekednek.

Másodszor meg, hogyan jut ahhoz, hogy engem tenálad bevádoljon, hát nem kell mindenkinek a maga természete szerint cselekednie?

Harmadszor meg: Allah nem-e mindnyájunkat földből teremtet? Ha tehát én Hassant földdel dobáltam meg, hogyan árthat föld a földnek?”

Hassan erre a felvilágosító beszédre hosszú arccal távozott, a kádi pedig mosolyogva mondá a bölcs dervisnek: „Nem ítéllek el bölcs Ibrahim. csak adj a gunyolódóknak mindig olyan bölcs feleletet, mint ennek is adtál!”

Hiszen sokszor megkapják ezek a gunyolódók a rögtöni feleletet éppen olyan kézzel foghatóan, mint fentti esetben. Az eset amit még el akarok mondani, Németországban történt. Egy kovács segéd tudása tökéletesbitése céljából vándor utra kelt. Egy nap, utja egy nagy városban vezet át. Egy nagy plakát magára vonja figyelmét. Este 8 órára előadás van hirdelve, hol egy berlini tudós arról fog beszélni, hogy nincs Isten! Ez a kovács legényt is érdekelte ott maradt s este elment ő is a jelzett előadásra. Vagy 2 órán át fejtegette a szónok, hogy nincs Isten s a végén

HIREK A NAGY VILÁGBÓL

Képek Németország nyomorából. Leipzig városából egy író ember a következő levelet küldte Pestre. „Elérkeztem a véghez. Mivel szemet nem tudtam venni, ellültem minden bútoromat; harisnyám nincsen, lábam egész kisebesedett. Már több hónap óta nem vehettünk sem zsirt, sem húst s most már krumplit sem tudok venni. Berlinben az elmúlt napokban megfogtak egy orvost s egy főiskolai tanárt, mikor krumplit loptak. Én már ki sem mehetek a mezőre krumplit lopni, mert ehhez már jártányi erőm sincsen. Fekszem s várom a véget. Segítsenek amíg lehet, siessenek még nem késő!”

Egy másik levél, amelyet egy filozófiai doktorátussal és theologiai Licentiatussal rendelkező tudós ember írt, ekképpen hangzik: Jelenleg egy vegyészeti gyárban háziszolga vagyok. Mint egy nagy hülye intézet igazgatója, s mint a paedagógiának szaktudósa s mint egy kis falusi gyülekezet lelkésze nem tudunk megélni, sajnos dacára annak, hogy 20 éves irodalmi multam van s európai hírt nevem — mégis kénytelen voltam házi szolgálai állást vállalni, hogy én és gyermekeim éhen ne pusztuljunk. A nyomor azonban így is elviselhetetlen s mindig nagyobb lesz. Feleségem már 14 nap óta fekszik, annyira legyengült. Több mint 10 hete, hogy húst nem ettünk s az utóbbi 4 hét óta rendes étel nem is került aszta-

azzal fejezte be előadását: „Ha mégis volna Isten, akkor bizonyítsa be létezését, azáltal, hogy egy angyalt küld, aki engem, itt a hallgatóság szeme láttára pofon üt!”

Ezek a szemtelen guayszavak ami kovácslegényünkben hirtelen elhatározást érleltek meg. Felkelt, ingujját felgyűrve a szónoki emelvényhez közeledett e szavakkal „Hogy Isten egy ilyen istenkáromlóval elbánjon, ahhoz nem szükséges hogy angyalt küldjön az égből, azt egy ilyen egyszerű kovácslegény is elvégzi mint én vagyok” azzal úgy vágta pofon a sápadozó szónokot, hogy ott terült el a földön, a hallgatóság nagy örömére.

K. olvasóm, olvasd a bibliát s figyeld az életet! Merülj alaposan bele igazi tudósok tudós könyveibe! Olvasd a történelmet az ókortól a mai korig! Hatolj mélyebbre mint a Röntgen sugár, emelkedj magasabbra mint a dróttalan táviró hullámok, láss még alaposabban mint a görcső s akkor gondolkod s megtanulsz imádkozni s az élő Istenben hinni!

W. J.

lunkra. Önökhöz fordulok segítségért, de nem magamért teszem, én már csak nyomorult koldus vagyok s napjaim meg vannak számlálva, de 3 gyermekemért könyörgök, segítsenek, hogy legalább azok ne pusztuljanak éhen. Segítsenek, az ég is megjutalmazza önöket!”

Ilyen segélykérő kétségbeejtő leveleket naponta tucat számba hoz a posta. Mit tegyünk? Mindenesetre többet mint sópánkodni s sajnálkozni. Segítsünk az éhezőkön! Adakozzunk! Tavaly az oroszországi éhezőket segítettük, az idén Németország van soron. Ki tudja jövőre nem-e kerülünk mi is abba a helyzetbe, hogy rajtunk segítsen a külföld? Egy kis vasárnapi iskolás 10 éves fiúcska, meg hallva, hogy olyan sok gyermek éhezik, kis szíve sugallatát követve elment egy két ismerőséhez s támogatást kért s kapott 3000 K-t amit elvitt a gyülekezetbe, hogy juttassa a prédikátor Németországba. Egy felnőtty gyülekezeti tag egy fél mázsa rozst ajánlott fel, a pesti gyülekezet 20 kilo szalonnát: a pesti vasárnapi iskolások pedig 1/2 millió koronát, a nyiregyházi vasárnapi iskola körülbelül 100.000 koronát. Ime így igyekezzünk az éhezőkön segíteni Jézus tanítása értelmében, éhes voltam, ennem adtatok, mert amit egy illetővel tettetek, azt velem tettétek“.

Akiknek kezébe kerülnek e sorok, azokat szeretettel kérjük, hogy e lap szerkesztőségének küldjenek könyvradományokat a németországi nyomor enyhítésére; a legkisebb összeget is hálával fogadjuk s rendeltetési helyére juttatjuk. Aki gyorsan ad, kétszeresen ad.

Münchenben az utóbbi időben kevesebb temetés volt a temetőben mint rendeseu. Az ember azt hinné, ez örvendetes jelenség ha a halálozási szám alá száll. Csakhogy másutt kell ennek a jelenségnek az okát keresni. Tán még többen halnak meg mint azelőtt, de mivel a temetkezési költségek roppant nagyok, sok család a bonclani intézetnek adja el a hullát. Így nem kerül a temetéssemibe s még pénzt is kapnak a nyomorogók egy kis krumplira.

Svájcban vasárnap nem kézbesítik a levélpóstát. Ezzel a berendezéssel megtakarítanak évente egy millió frankot s egyuttal lehetővé fog válni, hogy a viteldijat leszállítsák.

Nem szükséges, hogy a napvilágnak fátylával jöjjenek segítségére.

Ha a napfény az enyém, nem szorulok a csillagok fényére.

Ha egy gyermek bele esik a sárba, sirva apjához fut s kéri tisztítsa meg a sártól; de ha a dísznő sarat lát, sietve veti magát bele s élvezettel hempereg benne.

Osztogatsz-e röpiratokat?

A budapesti methodista gyülekezetben egy vendégpredikátor az istentisztelet alkalmával a jelenlevőket kérdezte, hogy ma ki osztott már röpiratot? Ki adott embertársának egy jó iratot, hogy a lelkiekre figyelmeztessék? Az egész nagy gyülekezetben csak hárman voltak, akik aznap röpiratot adtak volt valakinek

Annyi alkalom kínálkozik a röpirat terjesztésre. Ha üzletben vásárolsz valamit, fizetés után pár szóval átnyújthatsz egy megfelelő röpiratot. Ha vasuton vagy, utitársaid kezébe adhatsz egy-egy röpiratot, amit azok nagyon hálásan fognak, mert unalmukban ugy sem tudják mit kezdjenek. Ilyenkor alkalmad nyilik arra is, hogy az ellenkező véleményeket meghallgassad, vagy cáfoljad, alkalmad nyilik bizonyosságot tenni Jézusról. Ha piacon, vagy hivatalokban, vagy bárhol fordulsz meg, senkisésem veszi rossz néven, ha pár kísérő barátságos szóval nyújtasz neki röpiratot. Így olyan emberek szívébe is eljut Isten Igéje, kik különben sohasem hallgatják Isten Igéjét. Röpiratainkkal a körülöttünk levő falvakba s városokba is el tudunk jutni s így arra kényszerítjük az embereket, hogy gondolkozzanak s érzzenek s állást foglaljanak vagy mellette, vagy ellene. De sokkal többen foglalnak állást a röpiratban leirt bibliai igazságok mellett mint ellene. Sokan a kapott röpiratot tovább adják másoknak s ezek ismét tovább ugy, hogy egy-egy röpirat néha 10-20 ember kezébe is eljut s mindegyiknek mond valamit.

Hogy mily nagy áldás van a röpirat osztogatáson, különösen, ha imádkozó lélekkel fog valaki hozzá, azt a következő ténnyel akarom bizonyítani:

Egy hívő lélek, kinek neve a történelemben nincsen feljegyezve, de az Élet könyvében fel van írva, Baxter Richárd édes atyjának falusi házába bedobott egy röpiratot azzal a szándékkal, hogy az öreg Baxter kezébe jusson s indítsa az öreget a megtérésre. De nem az öreg kezébe jutott, hanem fia kezébe. A fiu elolvasta a röpiratot s ez oly mély hatást tett rá, hogy megtért. Életét az Urnak szentelte, lelkész lett s elzüllött gyülekezetéből mint gyülekezetet csinált. Sok-t szenvedett az Urért, de mindvégig hűséges volt s még mint beteges embernek 18 hónapi börtönt kellett elszenvednie. Hosszas betegsége alatt írta azt a könyvet: „A szentek nyugalma“ról, mely nevét halhatatlanná tette. Az ő könyvét viszont elolvasta Dödrige Fülöp s hatása alatt megtért. Mint tanító s mint predikátor és énekköltő szolgált az Urnak s Angliában általános ismert a neve. Ő Baxter könyvének hatása alatt írt egy másik könyvet „Az új élet kezdete és fejlődése az emberben“, ami szintén kedvelt olvasmánya lett a kutató, kereső lelkeknek. Ezt a könyvet megint elolvasta Wilberforce, a nagy emberbarát és a rabszolgák barátja s jóltevője. A könyv oly mély hatást gya-

korolt reá, hogy megtért s most már ő is írt egy könyvet „A vallás nagy jelentőségéről a gyakorlati életben.” Ezt a könyvet elolvasta Chalmers, a nagy skót theológus, a skót szabad egyháznak legkifünőbb egyházi szónoka s tudós oszlopa. Chalmers is megtért a könyv hatása alatt s ettől fogva minden tudását s fényes szónoki tehetségét az Ur szolgálatába állította, különösen a szegény ügy terén szerzett elévülhetetlen érdemeket.

Ime egyetlen egy rőpirat, ha imádkozó lélekkel, Krisztus iránti szeretettel lesz osztva, milyen kiszámíthatatlan sok áldást tud terjeszteni. Ha ma valakinek a kezébe egy rőpiratot adsz s imádkozol azért a lélekért, lehet, hogy ennek révén az illető megtér s viszont ő általa megtér egy másik, ezáltal egy harmadik. Lehet, ha ma egy rőpiratot adsz egy anya kezébe, e rőpirat áldását megéri ennek az anyának unokája s az is Jézusnak adja szívét s viszont az ő gyermekeit is a Jézus iránti szeretetben fogja nevelni.

Örülök, hogy mi közben e sorokat írom, irodám ablaka előtt megáll egy jó magyarképi 40 évesnek látszó bácsi, kis csomaggal a kezében s elolvasta az iroda mellett kitett vallásos összejöveteleinket feltüntető táblát. Kérdem hova való? Azt mondja, Szatmárra. Kezébe adtam egy 16 oldalos rőpiratot, hogy olvassa a vasuton. Én pedig irodámban csendesen fohászokodom az Urhoz, világítsa meg ennek az embernek a lelkét is s vezesse a Krisztushoz, hogy megtérve új emberré születessen s bejuthasson a menyek országába.

Testvérem, osztogass rőpiratokat s imádkozz az elosztott rőpiratok olvasóiért. W. J.

Az istenfelő költő és pap.

Lavater a következő elveket tűzte ki magának, amelyek szerint igyekezett élni:

1. Reggel nem akarok megfélekezni az Isten iránti háláról s arról, hogy ez a nap, talán életem legutolsó napja.

2. Előbb nem akarok munkámhoz látni, míg Istenemet térden állva nem kértem segítségért és áldásért.

3. Semmi olyast nem akarok tenni, amit nem tennék, ha Jézus látható alakban előttem állna s amit halálom órájában meg kellene bánnom.

4. Naponta több fejezetet akarok olvasni a bibliából s egy-egy fontosabb verset kívülről megtanulni.

5. Soha ima nélkül nem akarok lefeküdni s ameddig egészséges vagyok, sohasem akarok nyolc óránál többet aludni.

Sajnálatra méltó volt az a gazdag ember, aki azt mondta halálos ágyán, sok kastélyom van, de hogy hol fogok ma szállást kapni, azt nem tudom.

A legszebb ujévi ajándék.

Szilveszter este nagy pelyhekben hullott a hó. Laci és Ilonka a meleg kályha mellett játszottak a szép játékokkal, amiket karácsonyra kaptak.

A sok ajándék között volt Lacinak egy szép képeskönyve, ami nagyon tetszett Ilonkának s kérte Lacit, hogy adja oda neki egy kicsit nézegetni. De Laci nem adta. Erre Ilonka elkezdett sírni. A mama bejött a szobába s kérdezte Ilonkát miért sír. „Mert Laci nem adja ide a képeskönyvet” – volt a válasz.

Erre a mama ölébe vette kislányát, megsimogatta fejcskáját és így szólt: „Tudod e kislányom mi van megírva a tizedik parancsolatban: „Ne kívánd a másét” s te mégis sírva követeled, hogy Laci adja neked a képeskönyvét.”

Laci, aki a beszélgetést hallotta, Ilonkához lépett, odaadta neki a képeskönyvet s így szólt: „Bocsáss meg Ilonkám, hogy irigy voltam, gyönyörködjél te is ebben a szép könyvben.”

„Gyermekeim,” – mondá az édesanya — „holnap kezdődik egy új esztendő, mit kértek magatoknak az Ur Jézustól ez új esztendőre?” Laci édesanyjához fordult és így szólt: „Anyácskám, én egy új szívet szeretnék, amelyben nincsen irigység.” Az édesanya meghatóan ölelte keblére kis fiát és mondá: „Hallgassa meg az Ur kérésedet fiam és te Ilonkám, mit kérsz az Ur Jézustól ujévi ajándékkul?” — „Tiszta szívet édesanyám, amely nem kívánja a másét” felelte zokogva a kisleány.

Fenn a magasban angyalok serege énekelt.

R. M.

„Tiszteljed a te atyádat és a te anyádat, hogy jól legyen neked dolgod és hosszú életű légy a földön.” Ef. 6. 2-3.

Kedves gyermekek!

Van egy régi közmondás, mely azt mondja, hogy egy apa inkább el tud hat gyermeket tartani, mint hat gyermek egy apát. Miért? Mert a gyermekek megfélekeznek arról a háláról, mellyel szüleiknek tartoznak.

Ismerek egy olyan fiút, aki apjától, anyjától egy szép szőlőt örökölt, mely évente 50 hektoliter bort terem; de oly fukar özv. öreg édesanyjával szemben, hogy annak abból az 50 hektoliterből egy pohárkával sem ad. Ugyan az a fiú száz darab tyukot is örökölt anyjától azon kikötéssel, hogy évente 50 tojást köteles adni. Mit gondoltok, megadja az anyjának? Nem.

Ez nagyon-nagyon szomorú dolog, de igaz, mert most is él a fiú is, meg az édes anyja is. Mindkettőt nagyon jól ismerem.

Ugy-e kedves gyermekek, ti azt gondoltátok, hogy ilyen kemény szívű, hálátlan gyermek nincs is? Rosszul gondoltátok, mert sajnos, nagyon sok ilyen van. Vigyázzatok, hogy ti is valamikor ne legyetek szintén ilyenek.

Még egy szomorú történetet mondok el, csak nem régen olvastam.

Egy jómódu apa, mikor megöregedett, minden földjét, házait, pénzét átadta hat gyermekének, hogy azok ifju erővel dolgozzanak, sőt tisztességesen eltarisák. Ott lakott a legöregebb fiúnál egy ideig. De ez csakhamar megunt a öregot s egy nap azt mondta neki: „Apa, ma éjszaka kis fiunk született s a bölcsőt éppen oda akarjuk állítani, ahol apa karos széke áll, nem lenne jobb, ha apa elköltözne az öcsémhez, kinél nagyobb szoba áll rendelkezésre?” Az öreg tényleg oda költözködött második fiához. De a második fia is hamar megunt öreg, beteges apját s egy nap azt mondta neki: „Apa nagyon szereti a meleg szobát, de nekem megfájdul a fejem a meleg föl, azért jobb lenne, ha tőlünk elköltözködne pék öcsémhez, ott mindig jó meleg a szoba.” Az öreg elköltözködött pék fiához. De ott sem volt sokáig, mikor ennek is terhére volt az apja s azt mondta: „Látja apa, nálunk egész nap jönnek-mennek az emberek, nincs nyugalom, még csak déli álmát sem aludhatja, sokkal jobb lenne, ha apa elmenne Katihoz, ő a város szélén lakik, hol nincs forgalom.” Az öreg gondolta, hogy tényleg jobb lesz elmenni lányainak egyikéhez, mert a nők mégis csak jobb szívűek mint a férfiak; hogy ő erre mért nem gondolt hamarabb. No de még nem késő, van három lánya, hát csak meg lesz valamelyiknél. Oda költözködött Katihoz a város szélén, távol minden lármatól s forgalomtól. Azonban itt sem lakott sokáig az öreg, mikor Kati lánya azt mondta neki: „Apa szeret a templomba járni s itt-ott sétálni, de a mi házunk emeletes s így több lépcsőn kell fel meg lemenni, jobb volna, ha elmenne Erzsikehez, ők földszinten laknak, ez az öreg, gyenge lábának sokkal kényelmesebb.” Az öreg tehát elment Erzsikehez. Ott sem volt azonban maradása, mert Erzsike lánya meg azt mondta, hogy ilyen öreg reumás embernek nem jó az ő lakásuk, mert kissé nedves; jobb lenne, ha Zsuzsi lányához menne lakni, az künn lakik a temetőben, férje sirásos; ott jó száraz a szoba s szép fás a temető, nyáron pompás kerthez hasonlít. Az öreg most már látta, hányadán van. Nagy szomorúan kiköltözködött Zsuzsi lányához a temetőbe s ott éledgett. Egy nap unokája azt mondta ótatájának: Ótata, mama tegnap azt mondta Erzsikénének, hogy neked az olyan lakás lenne a legjobb, amelyet apa szokott ásni.” Erre az öreg szívéhez kapott s meghalt. Megölte a fájdalom.

Óh a hálátlanság mily rut! Gyermekek, ne feledjétek el, valamikor ti is öregek lesztek.

W. J.

A szeretet hatalma.

Egy hívő leányról van szó, kinek szülei „hitetlenek” voltak s azért leányuknak nagyon sok kellemetlenséget okoztak, ahol csak lehetett. Azt szerették volna, hogy leányuk ne „gyülekezetbe”, hanem báiba járjon. Van olyan szülő is. Szégyenli, ha gyermeke a Krisztus követője. A szóbanforgó szülők nem adtak a leányuknak zsebpénzt, csak hogy az ne adhasson semmit jótékony célra, ha a gyülekezetben a pogány misszióra, vagy szegény gyermekek ruházására gyűjtöttek. Pedig igen jómódu szülők voltak.

Egy alkalommal megint gyűjtés volt a gyülekezetben a szegények részére, de a leányka nem adhatott semmit, amit igen restelt. Hazament s kérlette szüleit, hogy adjanak neki pénzt, hogy ő is támogathassa a szent ügyet. De szülei azt mondták neki, hogy nem adnak, ha akar adakozni, menjen át a gazdag szomszédhoz, annak van egy üres háza, amit ki kell takarítani, ő úgy is keres valakit, akivel ezt a munkát elvégeztetheti, jól megfizet érte — s ha olyan nagyon szereti a szegényeket, akkor dolgozhatik is értük.

Mikor a leány hallotta szüleinek e gunyos szavait, eleinte megdöbbsent, mert ő az ilyen durva munkát nem szokta meg, amennyiben szülei cselédek tartottak. De gondolkozott fellette s azt mondta magában: Mért ne győzzem le büszkeségemet s mért ne végezzem el azt a durva munkát az Ur kedvéért? Talán éppen az Ur mondotta szüleimnek ezt a tervet, hogy ezáltal az Ő nevének szerezzek dicsőséget. Azzal elment a szomszédhoz s kínálkozott, hogy üresen álló házat surolja és rendbehozza. A szomszéd csodálkozott, hogy ilyen gazdag leány ilyen egyszerű, cselédnek való munkára vállalkozik. Azonban átadta neki a kitarítandó háznak kulcsait. A leány három napig erősen dolgozott, hogy rendbe hozzon mindent; bár véresre dörögölte ujjait, mégis nagyon szép lett az egész ház; úgy hogy a tulajdonos nagyon megvolt elégedve a munkájával s átadott neki 6 frankot. A leányka elkészönt s a 6 frankot, amit saját munkájával keresett, elvitte a jótékony célra.

Másnap a szomszéd találkozott a leányka apjával s elmondta neki, hogy milyen szépen hozta leánya rendbe a házat a 6 frankért. Az apja azt mondta, hogy ezt azért tette, hogy jótékonyt gyakorolhasson s mert ő nem adott neki pénzt, maga keresett magának annyit, hogy adhasson. Erre a gazdag szomszéd azt mondta: „Az ilyen vallásos meggyőződést, mely ilyen tettekre képes, becsülöm. Magam is el-

megyek vasárnap abba a gyülekezetbe, amelybe az Ön leánykája jár, nem tartana Ön velem?" Az apa nem szólt erre semmit, csak szótlanul állt a szomszéd előtt s valamin tűnődött.

Mikor hazaérkezett, azt mondta feleségének: „Mama, többé ne bírálgassuk kislányunk hitbéli meggyőződését, hanem adjunk neki minden héten 5 frankot, hogy tetszése szerinti jótékonycélra fordíthassa. Azonkívül a szomszéd meghívott, hogy vasárnap menjek vele a „hívőkhez“, hát elmegyek vele. De ne szólj erről a kislánynak.”

Három hónappal később apa, anya s a leány együtt mentek a gyülekezetbe s boldogok voltak, hogy a családi kötelességen kívül a hitbéli kötelességek is egybe fűzi őket.

A kis leány csak ennyit mondott: „Mily jó az Ur!” Erre a szülők azt válaszolták: „Oh, ő sokkal jobb, mint mi vagyunk, dicsértessék az ő neve!”

Mi lehet egy szegény fiuból?

(Igaz történet.)

Sok évvel ezelőtt Oxford városában, Angliában, élt egy György nevű fiú. Oly szegény volt, hogy egyetemi hallgatók cipőit tisztogatta s így kereste meg mindennapi kenyerét. Nagyon helyes megjelenésű fiú volt. Tekintete átható, tiszta volt, homloka magas, nemes vonásai roppant szépek. Udvarias s barátságos viselkedésével csakhamar megnyerte az egyetemi hallgatók bizalmát és szeretetét. Ezek, mikor látták, hogy a szegényes ruha alatt milyen nemesen gondolkodó szív dobog, kezdték vele foglalkozni s csakhamar kitűnt, hogy fényes tehetséggel is rendelkezik György. Elhatározták, hogy mindegyik a maga szakmájából ad majd órákat Györgynek s kifejlesztik eddig parlagon hevert fényes lelki és szellemi tulajdonságait. Idejük nagy részét György tanítására fordították. György pedig azzal hálálta meg a diákok fáradozását, hogy roppant szorgalmasan tanult. Vasszorgalma és kitartása révén csakhamar olyan ismeretekre tett szert, hogy tanítóinak némelyikét tulszárnyalta. Most már senkisé ismerte volna fel Györgyben a diákok cipőtisztogató mását. Eszes, művelt, udvarias, barátságos fiatal emberré lett.

Abban az időben Angliában vallási ébredés volt. Ennek hatása alatt megalakult egy kis társaság, melynek célja volt: a vasárnap megszentelése, a biblia szorgalmas olvasása s a buzgó imádkozás. Ennek a társaságnak egyik leghűségesebb tagja György lett. Jó barátjai, akik őt ezelőtt eszes s tehetséges fiatalembernek tartották s barátságukkal tüntették ki, most kerülték s mint ostoba rajongót megvetették. Mindez azonban nem bántotta őt. Hűségesen kitartott vallásos meggyőződése s az Ur Jézus mellett. Jellemszilárdsága sok jó barátot s tisztelőt szerzett neki még azok közül is, akik őt rajongónak tartották előbb, Nemsokára ő lett Angliának

egyik legtehetségesebb prédikátora s a hallgatók oly nagy számmal sereglettek köréje, hogy London legnagyobb épülete sem tudta őket befogadni. Így legtöbbször nem is a nagy templomokban, hanem a legszebb és a legnagyobb templomban, Isten szabad ege alatt prédikált sok ezer embernek a megtérésről s az újjászületés szükségéről. Szavának volt foganatja, mert igen számosan tértek meg s lettek az Ur igaz gyermekei. Ez az ember, akiről e történet szól, nem volt más, mint Whitefield György, a methodista egyház egyik nagy embere.

Az Evangélistából: W. J.

Szilárdabb Napóleon birodalmánál.

Spurgeon a világhírű egyházi szónok írja: „Napóleon birodalmát alapított; de annak támaszai a kényszer, erőszak s kardja voltak, nagy hadserege volt bástyája és biztonsága. Erős zászlóaljak képezték uralmának szegletkövét s ha egy ideig meg is állott s az ellene küldött seregek azokhoz a hullámokhoz hasonlítottak is, melyek a sziklák féltelmetes erején megtörnek, egyszer mégis csak meggyőzöttek s mondják, hogy Szentllona szigetén ezeket az emlékeztető szavakat mondta volt: »Az én birodalmamnak vége. A kardra alapítottam s imo eltűnt. Jézus Krisztus a szeretetre építette birodalmát s ezért örökké megfog maradni.« Csakugyan megfog maradni. Ha majd minden, amit fejedelmek és királyok az állam segélyével és erővel felállítottak feibomlik és széjjelcsúsz, minthogy a jeget a nap elolvasztja, Krisztus birodalma tovább megmarad, mert ő a szeretetre alapította azt. Az ő személye a szeretet megtestesülése; tanításai a szeretet dogmái; parancsai a szeretet szabályai; szelleme a szeretet teremtője; egész vallását a szeretet itatja át s azért birodalma el nem pusztulhat.»

Milyen furcsák vagyunk mi emberek. Megbámuljuk a sokszor idomtalan kőkoloszusokat, melyeket az emberek emelnek városaikban, de észre sem vesszük, azt a millió csodát, melyet a természet egy kis mezsei virágon mutat. Ez a tompultság a természet igazi csodái iránt, okozza azt, hogy amíg megbámuljuk Napóleon birodalmát, mely csak pár évig állott s nincs érzékünk Krisztus kétezer éves birodalmának megcsodálására azoknak szívében, kik nála jártak a szeretet iskolájába. Mit tett a pogányság Krisztus előtt? Az emberiség nagyobb részét rabszolgaságban tartotta, állatnak nézte s azt az elnyomást természetesnek látták még legnagyobbjai is, mint például Plato. Mit tesz a névleges kereszténység, mely tulajdonképpen pogányság? A jótékonyság

számtalan intézménye között és mögött önző céljainak él s ajkán az erkölcsösség szavaival közönnel megy el milliók nyomora mellett. De mit tesznek azok, akik Jézust maguknak és mesterüknek vallják? Megleledkeznek magukról. Az a tövis korona, mely ama drága homlokról vért fakasztott; az a sötét sir, mely a legdicsőbb testet eltakarta síró asszonyok és megrendült tanítványok elől, nem hagyják nyugodni őket, elmennek és úgy cselekszenek, mint mesterük. Ez a legerősebb kényszer, mely erősebb az acélnál: a szeretet kényszere. És mégis az a kényszer, mely a legteljesebb önkéntességet fejleszti ki. Szeretünk, mert nem tudunk másként tenni, de ez a kényszerűség a legnagyobb boldogság. Ez Krisztus birodalmának alapja, mely erősebb minden fegyvernél.

„A mester itt van és szólít.”

(Ján 11:28.)

Viebahn tábornok egy orvos elbeszélését közli: „Nemrég feledhetetlen benyomást kaptam arról, hogy micsoda erő lakik az igaz kereszténységben, mialatt orvosi látogatásomat végeztem a kórház nehéz betegei között. Egy diakonissza több szobát látott el s ennek következtében igen nehéz szolgálata volt. „Nem súlyosodik Önre olykor a szolgálat terhe?” kérdeztem tőle résztvevőleg. Tagadólag rázta a fejét s oldalt felfelé pillantott. A diakonissza testvér kis lakószobájában voltunk. Követve tekintetét ágya fölött a csengő alatt, mely a betegekhez szokta volt hívni egyszerű keretben a következő mondás függött: „A mester itt van és szólít! Tehát a bibliai mondás adott neki mindig új erőt, valahányszor nehezebb esett fáradságát legyőznie: ez volt erejének titka.”

A bethániai Lázár, akit Jézus szeretett, beteg lett és övéinek forró vágya nem tudta itt tartani. „Ha Jézus itt volna!” sóhajtották. De a mester késett és gyógyító keze nem érte a lázas beteg homlokát. Meghalt. Testvérei, Márta és Mária, alig bírtak fájdalomukon urrá lenni. Valami titkos szemrehányás is beköltözött szívükbe: „Miért nem jött el a mester?! És akkor negyednapon Mária hallja a szót: „A mester itt van és szólít! Itt van a hatalom, melytől ő a csodát várta! Itt van az irgalom, mely a szenvedőkhöz lehajol! Itt van a szeretet, melyhez az ő lelke is elszakíthatatlan kapcsolatokkal volt odafüszve! Megkezdődik a harc szívében, a kétely ajkára todul, kimondja a panaszkodó szót, de mintegy csak azért, hogy eldobja magától és szíve megteljen újra bizalommal és hálával. A mester itt van és szólít! és ha szólít, nem szólít hiába! Mi történik? Nem tudja még, de valaminek történnie kell. S úgy lett! Lázár feltámadt.

Ilyenfélét élt át a kedves diakonissza testvér is, valahányszor fáradt tekintete a mondást megtalálta. A munka elgyötörte, a test pihenni vágyott és úgy tűnt fel, mintha összeroskadna a teher alatt. S ebbe a lelkiállapotba, melyben a

Sátán oly ügyesen tudja az elégtelenség, bizalmatlanság és kétely magvait a szívben elbinteni, belehangzik hirtelen egy halk örömmüzenet, egy ujjongó bizonyoságtétel, egy győzelmi kiáltás: „A mester itt van!” A szem ragyogni kezd, a szív megelevenül, az akarat megmozdul, a test fáradságát már nem érzi; kételyt hitetlenséget megszüntet a Mester kedves, bár láthatatlan alakja, melynek jelenléte bizonyosság. „És szólít téged!” Tehát nem csak egy néma kép, hanem egy parancsoló, intő, hívó barát. Szólítja őt. Szüksége van reá. Azt akarja, hogy a szegény, erőtlén kis diakonissza is résztvegyen üdvözítő munkájában, a szenvedők vigasztalásában, a fájdalom enyhítésében. Mily édes teher: a megváltónak szolgálni! Mily boldog szolgálat: könnyet törölni, hálát fakasztani!

Ismered-e azt a terhet? Ismered-e ezt a megkönnyebbülést? Ismered-e Jézust? Csüggedésben hallo-e te is: „A mester itt van és szólít!”

Hook, az angol humorista.

Hooknak volt egy különös tehetsége, rögtönözve tudott ragyogó színekkel költeni. Sok lakomán adott elő hangzatos rimekben minden jelenlevőről egy-egy szellemes, tréfás költeményt, vagy zongora mellett énekelt el. Hire a királyi trónusig fölért. Anglia kormányzó hercegét annyira megvarázsolta Hook szellemes tréfái, hogy jóakarátának kifejezéseül egy jövedelmező állásba juttatta. Mauritius szigetén kormányzó lett évi 2000 font (48.000 korona békeérték) fizetéssel. Nem család, hanem gondatlanság következtében a sziget számadásaiban 12000 font (288000 K) hiány állt elő. Hookot tüstént elfogták minden tiszttségtől megfosztották s mint fizetésképtelen adóst (az ilyeneket Angliában elzárták) Angolországba hozták. De lángszere tréfái hamar kiségitették a nyomorból. Nemsokára a nagy urak asztalánál ült s általános tetszés mellett csillogtatta szellemének tüzes sziporkáit. Szellemes irodalmi munkái csakhamar évi 4000 font jövedelmet szereztek neki. Azt gondolják erre sokan: Ézen az emberen mégis csak segítettek tréfái. Fájdalom, nem úgy volt! A fényes jövedelmet elpazarolta. Amíg a világ előtt tréfái s látszólagos jókedve ragyogtak, szívében szálnalmas nyomor volt. Egy naplót hagyott hátra, melybe egy szilveszter estén a következő feljegyzést írta: „Ma írásra kényszeritem magamat, amihez minden kedv hiányzik bennem. A régi szívbj ismét meglepett és nem mehetek el hazulról. Számomra nincs már másutt nyugalom, mint a sirban. Ha szegény gyermekeim el volnának látva, semmivel sem törődnek. Egy új év nyitja előttem kapuját s már előre láttatja az adósság súlyos terhét és sok zavart. Nagyon szenvedek szellemem állandó megfeszítése miatt, amiről semmi fogalma sincs annak, aki társaságban lát engem.

Egy társas együttlét alkalmával minden jelenlevőnek feltűnt Hook kísértetis arca; tükör elő

állt s mikor megpillantotta magát, így kiáltott: „Látom már mi van velem! Oda van a szellemem, testem és az erszényem!” Tűs ént hazament és agyafékdűt. Egyik barátját, ki kevéssel utóbb felkereste, e szavakkal fogadta: „No most már így láthatasz, amilyen vagyok! Vége minden kicsinositásnak, kikészítésnek; minden festésnek és arcpornak s ami megmaradt, egy szürke hajú öreg ember.” Nehány nappal rá meghalt.

Mit szóljunk ehhez a megrendítő életképhez? Isten felséges ajándékai mit érnek Jézus nélkül, az első teremtés a második, az új teremtés nélkül? Nem mutatja-e világosan e történet, amit a biblia mond, hogy az első teremtés a mulandóság alá vetített s Jézus nélkül a halált szolgálja? Ha Jézus ujjá nem teremt egy szívet, minden ragyogó tehetsége olyan, mint a halál pompája, mint a teremtés díszei. Jézusban jut át a lélek a halálból az életre.

Bismark érdeme.

Bismark herceg ^{2011. 4. 17.} egy alkalommal, mikor a külpolitikában elért sikereit elismeréssel adózta neki, így szólott: Nincs benne semmi érdem; csak a kínálkozó alkalmat ismertem fel és használtam ki. Mi emberek nem „csinálhatjuk” az eseményeket, azok a maguk útján mennek, melyet egy ember akarata sem változtathat meg. Isten ül lent a kormánykeréknél és ő irányítja az események folyását. Bismark szerint tehát az államférfi semmi mást sem tesz, csak fölhasználja az alkalmat, melyeket Isten ad. Ehhez azonban hozzá kell tenni azt a törhetetlen akaratot, mely szüntelen előretör s a nehézségek által visszariasztani nem engedi magát. A hadvezér sem tesz mást. Nagy Sándor, Caesar, Nagy Frigyes, Napóleon csak az alkalmat használták ki, melyeket az események nyújtottak, De az elhatározott, mindig előretörő akarat nélkül ők sem jutottak volna semmire. Vagy kérdezzél meg egy kereskedőt, kit sikeréért az egész világ bámul és irigyel, ugyanazt fogja neked mondani a kereskedésről, amit Bismark a politikáról.

Vagy 80 évvel ezelőtt Amsterdammak későbbben egyik legnagyobb dohánytermelője meghallotta, hogy egy hajó, mely igen drága dohányt hozott Indiából, a hollandi szigetek körül tengeri viharban zátonyra került s abban a veszélyben van, hogy elmerül. Pompás üzletre nyílt alkalom, de ehhez az volt szükséges, hogy az első legyen a jelentkezésben, mielőtt mások jönnének. Az éjjeli fölhasználva rögtön odautazott. Dacolva a veszéllyel csónakon megközelítette a hajót. A rabományt még épen találta, olcsón megvásárolta, szerencsésen partra vitte s megvetette alapját még ma is virágzó üzlete nagy föllendülésének. Ez az ember kibaszálta az alkalmat és senki meg nem előzte. Életét vetette kockára -- és célhoz ért.

Az örökkévalóság ugyanilyen alkalomban közeledik felénk. Azért mondja Jézus, hogy „akik

erővel törnek rá, azok ragadják el.” Isten országa nem a gyóvaké, nem a resteké, nem a pettyhűtéké, hanem azoké, kik hasonlítanak ahhoz a kereskedőhöz, ki egy drága gyöngyöt találva mindenét eladta, hogy ezt a legdrágábbat, ezt a legdicsőbbet megszerezze. „Valaki megtartja életét, elveszti azt; de aki elveszti életét én értem és az evangéliumért megtalálja azt.” mondotta más helyen az Ur. „Aki mer, az nyer” mondja az emberi példaszó is. De a közönyös mit sem talál. A hitetlen, a bizalmatlan, ki az eseményekben nem bíz (mert bizalmatlanság a hitelenség alapja) mindig kételkedve áll s nem indul el örök életet keresni. Egyszer elérkezik a halál s ő minden alkalmat elszalasztott. Tanuld meg hát, hogy mi volt Bismark egyetlen érdeme: nem hagyta kihasználatlanul elrepülni az időt, az alkalmat. „Ma ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsetek szíveteket!”

Clive lord (ejtsd: Klávj).

Az egyik legnagyobb hős és hadvezér volt az Indiai angol uralom megalapítója. Nagy merészség és katonai tehetsége már gyermekkorában mutatkozott. Fiatal korában ment Kelet Indiába s a Keletindiai Társaság irodájában kapott alkalmat, mely társaságnak közében volt akkor Brit-Kelet-India.

Ebben az időben jelentéktelen kellemetlenségek miatt Clive kiakarta oltani életét. Büszke, dacos jelleme rávette, hogy életét Isten és embertársai lábához vesse. Kétszer tette homlokára a pisztolyt és az kétszer mozdított csültörtéköt. Csakhamar egy barátja lépett a szobába, Clive megkérte, hogy süsse ki ugyanazt a pisztolyt az ablakon — s most az első csettintésre eldőrdült. De Cliveben nem ébresztett halát Isten hosszútűrése, hanem hiu göggel lökte meg. Felkiáltott: „Most már látom, hogy nagy dolgokra ördögöttem meg” s ebben nem is csalódott. A tollat most már szablyával cserélte ki s bár igazi kiképzést a seregvezetésben sohasem kapott, mégis kezdetől fogva nagyszerű tehetséget árult el. Már fiatal tiszti korában maroknyi emberrel egy ellenséges várost hódított meg. 27 éves korában gyémántokkal kirakott kardot kapott a Keletindiai Társaságtól.

30 éves korában az angolok első hadvezére volt, 1900 emberrel megmentette az angol birtokokat a bengálok nábobjával szemben, ki 50000 emberrel s nagy számu tűzérséggel vonult fel. Legnagyobb fegyverténye, mellyel a keletindiai brit fenhatóság alapját megvetette, a plassy-i csata volt, melyben Clive 1000 európaival, 2000 indiai katonával és 8 löveggel tönkre vert egy olyan sereget, mely 60000 emberből és 53 ágyúból állott. Háromszor állott nehez órában az indiai haderő élére s háromszor szerzett diadalt Angliának. Története a győzelmek szakadatlan sora, de lelkiismeretének mindannyiszor hallgatnia kellett, valahányszor valami csel vagy erőszak

előnyt ígért. Macaulon, a nagy történetíró, így festi Clive jellemét: „Mihelyt egy indiai cselvetővel állott szembe, maga is azzá lett s hazugságra, barátság színtelésre, sőt okirat és kézírás hamisításra tudott lealacsonyodni. Nem vetett meg semmiféle eszközt, összeszedett minden erőt, hogy magasan kitűzött célját elérje. Tiszteséggel, dicsőséggel s kincsekkel elhalmozva tért vissza Angliába, mikor még 50 éves sem volt.

Élte virágjában volt, élvezni akarta mérhetetlen kincsét, de az élvezet ideje, melynek előre örült, bosszúsággal és bánattal volt tele. Az alsóházban bevádolták, súlyos törvényszegésekért. Alig tudta kikerülni az elítéltetést. Ez a hálátlanság mélyen megsértette büszkeségét. Nyilvánosságra jött, hogy az egész multját bűnök szennyezték be. Egészsége inogni kezdett, sok fájdalomt kellett tűrnie. Ugy tört a harci dicsőségre, mint élete legfőbb céljára s most bebizonyult, hogy dőlőbárban futott — pisztolyt ragadt es vé, el vetett életének. (Vieholm tábornok nyomán)

Nagy hadvezér, kiváló államférfi, vagy egyes kereskedő keresztyén ember is lehet. De az ilyen hálával Isten kezéből veszi sikereit. Nem magának él, nem önző célt követ s nem a sötétség fegyvereit használja. S aztán, ha az emberek hálája nem is jutalmazza tetteit, szíve hálás marad Isten iránt.

Krisztus ellenségei.

Ott lünt fel az első és legnagyobb ellenség a sivatag forró homokján. Segítségét hozott az éhező Jézusnak, de milyen áron! Tagadja meg mennyei Atyját s imádja őt. S az a törékeny nyomorult, éhező test visszautasította a kenyeret. Az a magasra törő lélek visszautasította az emberek ünneplését. Az, aki királyok királyának volt híva, visszautasította a világ minden országának dicsőségét. S a visszautasított kísértő még jobban meggyűlölte azt, akit már mint csecsemőt is megölni akart. Feltűnt a kereszt véres árnya.

Mikor a kenyerek megsokasításánál a bámuló tömeg királynak akarta elragadni, hogy a kenyeret biztosítsa gyomrának, de a Megváltó kitért előle, akkor ez a csalódott tömeg meggyűlölte s ellensége lett.

Mikor a farizeusok látták, hogy megtöri a szombatot s az ő törvényeskedő, erénymutogató kegyességük helyébe egy másik kegyességet állít: az irgalmat, a könyörületet, akkor meggyűlölte őt és életére tört.

Mikor a főpapok látták, hogy a tömeg utána fut, féltékenyek lettek hatal-

mukra s megköpdösvén, meggyervén, átadták a pogányoknak, mint a saját királyukat, hogy megfeszítsék.

A kenyér, hiúság és hatalomvágy fordítja az emberek szívét Jézus ellen s miután Őt keresztre szögezték, azok ellen is, akik a kenyérnél, dicsőségnél és hatalomnál Istent többre becsülik.

Remegjünk-e ettől az ellenségtől?

„Sokan voltak Róma nyrmidonjai — mondja Spurgen — s ottan Mohamed turbános harcosai, a bálványáldozat démon-légió s a hitetlenek seregei, s ottan vannak Isten ellenségei s hatalmasok a pokol csapatai. Kezet fognak, összegyűlnek Krisztus hívei ellen; harci sikereiknek, lovasaiknak, gyalogosaiknak száma nincs. Látom a remegő gyülekezetet, mely fél, hogy megsemmisül; látom, hogy vezetői buzgó imában borulnak földre: „Uram, segítsd népedet, áldd meg örökségedet!” De szívem tulpillant a még előttünk levő időn s az utolsó napok boldog korát látja, melyben a rohamra vágató harcos-sereg a béke szombatát üli s melyben Krisztus győzve trónra ül. Azt kérdeitek e napokban: „Hol van a Babel? Hol van Róma? Hol van Mohamed?” S a visszhang feleli: „Hol?” A mélységben fekszenek alant; eltűntek, mint a tengerbe vetett kő, vagy álom. Ma szinte csatatért látok csak; az egész földet lovak patája tapossa össze; hallom az ágyuk dörgését, dobok, trombiták hangját. „Fegyverre! Fegyverre!” kiált mindkét tábor. De várj egy kissé s aztán ha vége a harcnak, menj újra át a csatatéren. Nézd, a tévelygés félelm tes szereit darabokra törve. Halálba merülve fekszik egy másik ellenséges hatalom: a hitetlenség, világosság, melyek Istent egykor kihívni vakmerők voltak. Megsemmisült a lázadók makacs serege, a győztesek ujjonganak: „Engedjétek az Úrnak, mert dicsőnek bizonyult; győzött Jehova s megrontotta minden ellenségét! Ekkor jön el az idő, hogy Mózes és a bárány énekét énekeljék.”

Közl: K. P.

Egy meggondolatlan pillanat elég arra, hogy a jövő boldog családi élet tönkretétessék.

Milyen a te szereteted?

Ádventi időben írom e sorokat. A komoly magabaszállásnak, önvizsgálatnak idejében. Jó ilyenkor visszatekinteni a múltba s elvonultatni lelkünk előtt minden tevés-vevésünket. Jó, ha a férj azt vizsgálja, milyen volt az elmúlt évben feleségéhez való szeretete, hűsége, bizalma, türelme s viszont jó ha a feleség is vizsgálja milyen volt ő férjével szemben. Tényleg segítő társai voltak e egymásnak, vagy tán csak játék-szerei, avagy egymás terhére, egymás utjában? De jó, ha az anya is önvizsgálatot tart s azt nézi, milyen volt az ő anyai szeretete gyermekeivel szemben? Igazi, nevelő, szolgáló szeretet volt-e, mely gyermekeinek nemcsak a testét, de a lelkét is nevelte. Vajjon gyermekeiben tényleg Isten áldását látta-e, avagy pedig a házasi élet elkerülhetetlen következményeit, ami teherként nehezedeft vállaira?

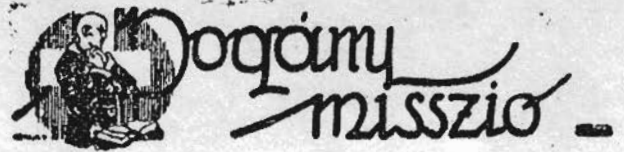
Oh te anya, farts önvizsgálatot, milyen a te szereteted?

Multkoriban irtam arról az anyáról, aki gonosztevő fiáért kész volt meg is halni. Ma egy másik anyáról akarok írni. Erről sem irtam volna, ha az egyik egyházi újságban nem olvastam volna a következő szomorú híradást:

„a debreceni zsbivásárban egy hadirokkant felesége négy gyermekét kínálta eladásra. Az asszony azt beszélt a körülötte állóknak, hogy hallatlan nyomorban vannak. Férje keresetképtelen és ami kis rokkantsági nyugdíjat kap, az betevő falatra sem elég. Az asszony előtt egy ócska paplan volt szétterítve, azon ültek közszemlére kitéve a gyerekek. Három leány és egy nagyobbacska fiú. A kis leányok eladatlanok maradtak, de „elkelt a fiú“. Egy gazdálkodó ember vette meg. Hogy mennyiért, nem lehet tudni. Állítólag 10.000 koronát adott a gyermek szüleinek és megígérte nekik, hogy örökbe fogadja a fiúcskát.“

Eddig a szomorú hír! Olyan hihetetlennek hangzik, pedig elhíhető, megbízható lap közli. Hát elhíhető, hogy ilyen anya is van? Az elemi, iskolai olvasókönyvből ugy emlékezünk még arra a vargára, akinek hét gyermeke, de betevő falatja nem volt, hogy mikor gazdag szomszédja egy gyermeket elkért tőle, hogy örökbe fogadja, *egyét* sem adott oda a hét közül.

Szegény vak anya, ki eladni akarod legdrágább kincseidet! Nem tudod, hogy az az életerő, az a munka, az az idő, az a pénz, az a fáradság, amit most gyermekeid nevelésére fordítasz, egykoron, mikor elaggott, ápolásra szoruló, meghalni készülő földi vándor leszel, megtérül? Te anya, milyen a te szereteted?

Esti áhitat.

Moffat misszionárius Délafrikában sokat fáradozott a pogányok térítésén. Egy este a nehéz uttól, a fikkasztó hőségétől elfáradva, egy hollandiai gyarmatosnál kopogtatott be éjjeli szállásra. A gyarmatos szívesen fogadta. Lefekvés előtt Moffat azt kérdezte a házigazdától megengedi-e, hogy esti áhitatot tartson? A házigazda szívesen egyezett bele. Behozott egy nagy hollandiai bibliát s az asztalra téve lámpást állított mellé. Moffat az asztalfőhöz ült a biblia mellé, tőle jobbra a házigazda, tőle balra a háziasszony, azán a fiúk és a lányok. Mikor így elhelyezkedtek mindnyájan azt várták, hogy a misszionárius megkezdi az áhitatot. De ez ugylátszott, mintha még várna valakire. Ő tudta ugyanis, hogy a házigazdának igen sok hontentotta szolgálja van, akiket a hollandiai gyarmatosok nem is vettek emberszámba, hanem úgy bántak velük mint az állatokkal. Moffat szeretett volna ezeknek a megvetett embereknek is valamit beszélni az Ur Jézusról s mikor ennek az óhajának kifejezést adott, akkor a házigazda összeráncolta szemöldökeit s haragosan kiáltotta: Micsoda, hogy ezek a kutyák ide bejőjenek az én szobámba? Ezekre a szavakra Moffat elszomorodott s a bibliából felolvasta a következő szavakat: „de hiszen az ebek is esznek a morzsalékokból amik az ő uroknak asztaláról aláhullanak“ (Máté 15. 27.) A házigazda elhallgatott. Moffat még egyszer olvasta az ígéket. De ekkor a gyarmatos azt mondta: „Ne, ne olvasd tovább nem bírom hallgatni, hívjátok be a kutyákat, akarom mondani a hontentotákat!“ Nemsokára az egész szoba megtelt fekete bőrű férfiakkal s nőekkel akik ez alkalommal először hallottak valamit Jézusról s arról a nagy szeretetről, mely Jézus-e világra hozta. Moffat másnap elment s csak évek múlva jött megint erre a vidékre. Mikor átment a mezőn egy asszony megismervén őt, ledobta kapáját s feléje sietve letérdepelt előtte, térdeit átölelte s hangoosan sirt. A misszionárius nem tudta mire vélni a dolgot. Végül is az asszony eszébe juttatta Moffatnak ama estét, amikor a gyarmatosnál esti áhitatot tartott s behívatta a szolgálkat is. Ő meg a férje akkor este szintén ott voltak s életükben először hallottak Jézusról s arról, hogy a bűnösöket szereti s magához akarja emelni. Ők azóta keresték Jézust s meg is találták s boldogok, hogy bűneiktől megtisztította őket. Azóta ők az ő üdvözítőjük társaságában a világ legboldogabb emberei.

Tartasz e tieddél reggel és este áhitatot? Oh ha még nem, ugy ne halogasd, hanem kezd meg ma; vedd elő bibliádat s üljön melletted feleséged, gyermekeid, cselédeid napszamosaid! Sok áldás forrása lehet egy-egy ilyen áhitat.

... Brenner L. Harry ...

vagy zsidóból keresztény

(Vége.)

Szeretetem anyám iránt

Akinek oly jó anyja van, mint nekem volt, az elképzelheti, mint találtak, mint fájtak ez a szavak. A legfiatalabb gyermeke voltam anyámnak és így egész természetes, hogy roppant szeretett engem és én is őt. Midőn ez az asszony azt mondta, hogy édes anyámat meggyilkoltam, úgy éreztem mintha törsturás menne át szíveimen. Szemem könnybe lábbadt, elfordultam és mentem tovább — anélkül, hogy egy szót is szóltam volna. Próbálgattam szülői házámba bejutni, többször is, de mindig kudarcot vallottam. Sokszor úgy éreztem, hogy nem bírom tovább az életet, ha édes anyámat nem láthatom. Így sokszor kapualjakban rejtőztem, hogy láthassam anyámat házunkból ki- vagy bemenni. Ha ilyenkor láttam édes anyám vörösre kisírt szemét, sovány-sápadt arcát, szomorú tekintetét és meggörnyedt alakját, akkor kénytelen voltam beismereni önmagam előtt, hogy az az ismerős asszony igazat mondott. Tényleg meggyilkoltam anyámat! Ugy vágyódtam őt megvigasztalni, könnyeit letörölni! Sokszor kérdeztem önmagamat: „Helyesen cselekszem-e? Nem mondotta-e Isten: tiszteldj atyádat és anyádat! Tisztelem-e anyámat, ha ilyen szenvedéseket okozok neki? Talán jobb volna hazamenni, anyámat megvigasztalni s hitemet megtagadni, míg ő meghal, aztán ismét lehetnék keresztény!”

A kötelesség útja.

Amint így gondolkoztam, kezdtem kételkedni. Nem hogy Krisztusban kételkedtem volna, hanem önmagamban kételkedtem. Ismét és ismét kérdeztem önmagamat: Jól cselekszem-e? Helyes-e amit teszek? Hogy tegyek tovább is tanuvalomást Jézusról, ha ezáltal meggyilkolom anyámat? Nem tudtam kivezető utat találni. Így mulott el hat nap, akkor egy vizio által megszabadultam a gyötrő kételkedéstől és bizonytalanságtól. Tőlem jobb oldalt egy keresztet láttam, balról tőlem pedig egy sírt. A keresztben Jézus függött vérző sebekkel; a sírban pedig édes anyám feküdt. Ugy hallottam, mintha valaki kérdezte volna tőlem: „Melyiket akard?” Egyszerre világos lett előttem minden. Ha Krisztushoz hű akarok maradni, akkor anyámról le kell mondani. Ha pedig anyámhoz akarok hű maradni, őt vigasztalni, az ő társaságában lenni, akkor Krisztusról kell lemondanom. Egy a kettő közül. De milyen nehezemre esett a választás! Ugy éreztem hogy szívem megszakad édes anyám holt testének láttára. Kiáltottam: „Anyám,

tudom, hogy nagyon, majdnem emberfeletti szeretettel szeretsz engem; de bármennyire is szeretsz anyám, Jézus még jobban szeret. Tudom, hogy sok áldozatot hoztál értem, sokszor ápolnál betegségekben nagy önfeláldozással; de Jézus még nagyobb áldozatot hozott értem! Tudom anyám, hogy sokkal vagyok adósod, s hogy ha egész életemen át reggeltől estig is dolgoznék, nem tudnám szeretedet viszonzni; és mégis, bármily nagy veled szembeni tartozásom, Jézusnak még sokkal többel tartozom.”

Világosan láttam, mi a kötelességem Felkiáltottam: „Oh Krisztusom, fogaddom előtted, hogy inkább lemondok édes anyámról és mindenkiről, akit szeretek, mintsem terólad! Adj erőt, kegyelmet, hogy hozzád hű maradhassak!” Krisztus meghallgatta kérésemet.

Othon.

Két év mult el, anélkül, hogy otthon lettem volna. Ugy éreztem, hogy haza kell mennem. Anyámat látnom kellett. Azt hagyták meg szüleim, hogy előbb haza ne jöjsek, míg a keresztény vallásról le nem mondok. Azért tudtam, ha írásban jelentem be hazajöveteletemet, akkor zárt ajtókra fogok találni! Elhatároztam magamban, hogy bejelentés nélkül fogok hazamenni. Haza is mentem egy napon. Rohantam fel a lépcsőn — kopogtam a lakoszoba ajtaján és beléptem. Atyám éppen olvasott valamit. Mikor engem meglátott, eldobta a könyvet — felém jött, megölelt és sirva fakadt mint egy kis gyermek. Anyám a szomszéd szobában volt. Mikor hallotta atyámat sirni, csodálkozva besietett. Engem meglátva — felsikoltott — megölelt — fejemet az övéhez huzta és sűrűn hulltak könnyei. Zokogva mondá: „Fiam — fiam, hogy örülök, hogy láthatlak, mily boldog vagyok, hogy hazajöttél.” Egyszerre csak összeroskadt, úgy hogy azt hittem elájult, de rögtön felegyenesedett, ismét átkarolt és szívtépő hangon mondá: „Ó fiam, fiam, csak hogy haza jöttél megint!” Mig ő átölelve tartott, én arra gondoltam, mennyit is kellett szegény anyai szívének az alatt a két év alatt szenvednie.

A viszontlátás öröme lassanként csillapodott. Atyám legelső kérdése az volt: „Nos fiam, felhagytál-e avval az ostobasággal?” Erre azt válaszoltam: „Atyám, ha amaz ostobaság alatt a Jézus Krisztusban való hitemet érted, akkor azt kell mondanom, bármennyire is fájjon az nektek — hogy benne, mint Messiásban való hitem, erősebb mint valaha.”

Mikor ezt mondtam, szüleim arca elborult. Híz megmondották volt, hogy mint keresztény ne merjek visszatérni hozzájuk, s midőn oly váratlanul hazatértem, azt hitték mindketten, hogy nem vagyok többé keresztény.

Az atyai házból kitiltva.

Aznap estéjén atyám és én éjjel tizenegy óráig a héber biblia mellett ültünk. Ó igyeke-

zett bebizonyítani, hogy Jézus nem a Krisztus, mert a rája vonatkozó jóvendőlések nem teljesedtek be. Én viszont azt igyekeztem bebizonyítani, hogy Jézus igenis a Krisztus, kibem mint Istennek ama bárányában, minden jóvendőlés beteljesedett. Azon az estén nem értünk célt. A második estét éppen úgy töltöttük el. A harmadik estét, úgy 11 óra tájban, atyám lassan betette könyvét, rám nézett linnepélyesen azt mondta:

„Fiam, csak azt kérdeim még, továbbra is keresztény akarsz maradni?”

„Atyám, nem tehetek másképp. Ha azt mondanám, nem hiszem, hogy Jézus a Krisztus, akkor hazudnék, mert hiszen nem tudom hitemet megtagadni. Ugy élni pedig, hogy titokban legyek keresztény, azt szintén nem tehetem, mert képmutató volnék s mint fiad, se hazug, se képmutató nem lehetek; hitem kényszerít arra, hogy igazi keresztény legyek és maradjak!”

„Jól van fiam. Sajnálom, de nem tudod, mit tanít hitünk. Kénytelen vagyok azt mondani neked, nem vagyok többé atyád és ez a nő nem anyád többé, te nem vagy többé fiunk! Ez többé nem otthonod! Nem maradhatsz fedelem alatt! Kérlek, hagyj el most minket! Többé nem akarlak látni, sem rólad hallani, legfeljebb akkor, ha fellagysz a kereszténységgel és visszatérsz arra az utra, melyen atyád és őseid jártak!”

Mint említém, éjjel 11 óra volt már. Erős vihar tombolt odakünn, az eső zuhogott. De még nagyobb vihar tombolt lelkemben. Ki voltam tiltva atyám házából! Nagy nehezen találtam egy helyet, hol kissé védve voltam az eső és szélől és ahol várhattam egy kocsi. Körülöttem egy lelket se láttam. Eső, szél, sötétség, elhagyatottság környezett. Felemeltem tekintetemet az égre és azt mondtam: „Uram üdveztöm, te mindezen átmentél Te is tudad, mit tesz az, hontalannak, üldözöttnek, kitagadottnak lenni. Ha te királyok királya mindezt tűrted én érettem, mért ne szenvedjem én is mindezt te éretted.”

Gyászír.

„Atyád meghalt, jöjj azonnal haza“ Ezt a sürgőnyt ezelőtt körülbelül három évvel kaptam. Akkoriban egyetemi hallgató voltam. Váratlanul jött a gyászír. Másnap reggel otthon voltam. Az egész család mély gyászban volt együtt. Zsidó szokáshoz híven alacsony zsámolyon ültek, cipőiket levetve. Nagy siránkozással fogadtak Leánytestvérem szolt először hozzám: „Szegény atyánk elhagyott minket, soha többé viszont nem látjuk őt.“ Én fájdalomteljes szívvel mást nem tudtam mondani, mint e szót: „Hol van? szeretném látni.“ Anyám e kérdésemre zsebkendőjébe temeté arcát --- bátyám pedig elvörösödve, szemét a földre szegte. „Hát nem szabad őt látnom, hiszen most már meghalt?“ „Csendesedj,“ mondá bátyám „mindent elmondok.“

Jobb idők.

Röviddel atyám halála után bátyám magához hívott. A dolog meglepett ugyan, de elfogadtam meghívását. Ott tartózkodásom alatt igen komoly eszmecsere folytatiunk, szívből-szívhöz szoltunk. Teljesen kibékültem bátyámmal ott tartózkodásom alatt, úgy hogy azóta szívesen látott vendég vagyok házában. Két leánytestvérem is követte bátyám példáját s ismét visszafogadtak szeretetükbe, házukba. Barátaim közül is sokan, akik azelőtt a zsidó nép és vallás árulójának néztek, most visszafogadtak baráti körükbe. Édesanyám is kibékült, úgy hogy az utóbbi időben igen sokat lehettem szülői házában

Isten elvette volt otthonomat, enyéimet, de ismét vissza is adta!

A „Zions Freund“-ból fordította: W. J.

Sok boldogtalan házasságnak az ifju korban rakták le az alapját.

Visszás helyzet, ha a szolga lovon, a gazda gyalog jár.

Nem érzi a katona sebéit, ha látja, hány sebből vérzik vezére.

Krisztust a kereszfán nem a szegerek tartották, hanem a szeretet.

Jézust nemcsak a kánai menyegzőre kell követni, hanem a golgotai keresztre is.

A hívőnek nem egy, hanem három keresztye van: a Krisztus keresztye: a szenvedések keresztye és az önfegyelmzésnek a keresztye.

Magasan repülő madár nem esik vadász törébe.

Január.

1. *kedd.* Luk. 2 21, Gal. 3. 23 - 29 Áldott legyen az Ur Izrael Istene, örökkön örökké és minden nép mondja: Ámen. Dicsérjétek az Urat! 106. zolt. 48. A békességnek Ura adjon néktek minden tekintetben békességet. II. Tes. 3. 16.
2. *szerda.* Márk 1. 1—13, Róm. 1. 1—15. Lelkem a porhoz tapad, eleveníts meg engem a te igéreted szerint. Zolt. 119 25. Akik az Isten akaratából szenvednek is, ajánlják néki lelküket, mint hű teremtmények, jól cselekedvén. I. Pét. 4. 19
3. *csüt.* Márk 1. 14—28, Róm. 1. 16—25. Hallgassatok az én szómra és én Istenetek leszek.

- Jerem. 7. 23. Járjatok méltóan az Urhoz teljes tetszésére minden jó cselekedettel gyümölcsöt teremvén Kol. 1. 10.
4. *péntek.* Márk 1. 29—45, Róm. 2. 1—11. Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy, a te vesszöd és botod, azok vigasztalnak engem. 23. zolt. 4. Mert a mi pillanatnyi szörnyül szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk, mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra. II. Kor. 4. 17—18.
5. *szombat.* Márk 2. 1—12, Ésai. 2. 1—5 Örülj és örvendezz Sionnak leánya, mert ime elmegyek és közötted lakozom, így szól az Ur. Zak. 2. 10. Kezdetlől fogva szétválasztott titeket Isten az üdvösségre a Lélek szentelésében és az igazság hitében. II. Tes. 2+13.
6. *vas.* Máté 2. 2—12, Ésai. 60. 1—6. Igazságodat nem rejtem el szívemben, elmondom a te hűségedet és segítségedet; nem titkolom el kegyelmedet és igazságodat a nagy gyülekezetben. 40. Zsolt. 11. A sötétség szünni kezd és az igaz világoosság már fénylik. I. Ján. 2—8.
7. *hétfő.* 123+124. Zsolt. Róm. 2. 12—24 Boldog nép az, amelynek az Ur az ő Istene. 144. Zsolt. 15. A világ nemteleneit és megveiteltjeit választotta ki magának az Isten és a semmitket, hogy a valamiket megsemmisítse. I. Kor. 1. 28.
8. *kedd.* Márk 2. 13—28, Róm. 3. 1—20 Lesz olt ösvény és ut és szentség utánad hivalik; tisztátalan nem megy át rajta, hisz csak az övék az, aki ez uton jár; még a bolond se téved el. Ésai 35. 8. Mert azt jól tudjátok, hogy egy paráznának is, vagy tisztátalannak, vagy fősvénynek, ki bálványimádó, nincs öröksége a Krisztusnak és Istennek országában. Ef. 5. 5.
9. *szerda.* Márk 3. 1—19, Róm. 3. 21—31. Megítatom a szomjas lelket és minden éhező lelket megelégiték. Jerem. 31. 25. Én örök életet adok nekik és soha örökké el nem vesznek és senki ki nem ragadja őket az én kezemből. János 10. 11.
10. *csüt.* Márk 3. 20—35, Róm. 4. 1—8. Közöttek járok és a ti Istentek leszek, ti pedig az én népem III. Móz. 26. 12. Mert ez az Isten akaratja, a ti szentté lételetek. I. Tes. 4. 3.
11. *péntek.* Márk 4. 1—20, Róm. 4. 16—25. Enyém az ezüst és az arany, azt mondja a Seregeknek Ura. Aggeus. 2. 8. A jótéteményben pedig meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk. Gal. 6. 9.
12. *szombat.* Márk 4. 21—41, 122. Zsolt. Mindazok után pedig, amik reánk jövének gonosz cselekedeteinkért és nagy vétünkért, hiszen te mi Istentünk, jobban kedveltél nekünk, semmint bűneink miatt érdemeltünk volna s adád nekünk a maradékot. Ezsdrás 9. 13. Alázzátok meg magatokat Istennek hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején. I. Péter 5. 6.
13. *vas.* Luk. 2. 41—52, Róm. 12. 1—6. És elvevé Ezékiás a levelet és elolvasta azt és felment az Ur házába és kiterjeszté azt az Ur előtt. II. Kir. 19. 14. Ha Isten velünk, kicsoda ellentünk? Róm. 8. 31.
14. *hétfő.* 125—126. Zsolt., Róm. 5. 1—11. Isten előtt kedves áldozatok: a töredelmes lélek, a töredelmes és bűnbánó szívet oh Isten nem veted te meg! 51. Zsolt. 19. Iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz. Róm. 12. 9.
15. *kedd.* Márk. 5. 1—20. Róm. 5. 12—21. Nevedben remélek, mert jószágos vagy a te hived előtt. 52. Zsolt. 11. Mért nem csüggedünk, sőt ha ami külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal napról napra ujul. II. Kor. 4. 16.
16. *Szerda.* Márk. 5. 21—43. Róm. 6. 1—11. Ti pedig az én juhaim legelőm nyája vagytok én pedig Istentek ezt mondja az Ur. Ezékiel 34. 31. Más juhaim is vannak nekem amelyek nem ebből az akolból valók, azokat is elő kell hoznom és hallgatnak majd az én szómra és léssen egy akol és egy pásztor. Ján. 10. 16.
17. *csüt.* Márk 6. 1—13. Róm. 6. 12—23. Kinyújtá az Ur az ő kezét és megilleté számat és monda nekem az Ur, Ime az én ígémet adom a te szádba. Jerem. 1. 9. Én vagyok az életnek ama kenyere, aki hozzám jő, semmiképen meg nem éhezik, és aki hisz bennem meg nem szomjazik soha. Ján. 6. 35.
18. *Péntek.* Márk 6. 14—29. Róm. 7. 7—25 Légy kegyelmes oh Uram a te népedhez és ne bocsásd szidalomra a te örökségedet. Joel 2. 17. Kicsoda vádolja az Isten választottait? Isten az aki megigazít! Róm. 8. 33.
19. *Szombat.* Márk. 6. 30—44. Ésai 61. 1—6. Milyen a neved oh Isten olyan a te dicséreted a föld határáig, igazsággal teljes a te jobbod. 48. Zsolt. 11. Mire elhivott titeket ami evangéliumunk által, ami Urunk Jézus Krisztus dicsőségünk elvételére. II. Tes. 2. 14.
20. *Vas.* Ján. 2. 1—11, Róm. 12. 7—16. Imé az ég és az egeknek egei be nem foghatnak téged, mennyivel kevésbé e ház, amelyet én építettem? I. Kir. 8. 27. És az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk. Ján. 1. 14.
21. *Hétfő.* 127+128. Zsolt. Róm. 8. 1—11. Igaz jól tudom, hogy így van, hogyan is lehetne, igaz a halandó ember Istennél? Ha perelni akarna ő vele, ezer közül egy sem felelhetne meg neki. Jób. 9. 2—3. Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik minden javukra van. Róm. 8. 28.
22. *Kedd.* Márk. 6. 45—56. Róm. 8. 12—23. Hogy láthassalak téged a szent helyen szemlél-

vén a te hatalmat és dicsőségedet. 63. Zsolt. 3. A minden kegyelemnek Istene pedig aki az örök dicsőségre hívott el minket a Krisztus Jézusban, titeket, kik rövid ideig szenvedtetek ő maga tegyen tökéletesebbé, erősebbé, szilárdabbá és állhatatásobbá. I. Pét. 5. 10.

23. szerda. Márk. 7. 1—23. Róm. 8. 24—30. Odafordult a gyámoltalanok imája felé és azoknak imádságát meg nem utálta. 102. Zsolt. 18. Megszabadít engem az Ur minden gonosz cselekedettől és megtart az ő menyei országára. II. Tim. 4. 18.

24. csütörtök. Márk 7. 24—37. Róm. 8. 31—39. És vezérel téged az Ur szüntelen, megelégti lelked nagy szárazságban is és csontjaidat megerősíti. Ésaí 58. 11. Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja az irgalmasságnak atyja és minden vigasztalásnak Istene. Aki vigasztal minket minden nyomorúságunkban. II. Kor. 1. 3—4.

25. péntek. Márk 8. 1—21. Róm. 9. 1—13. Uram! Te adsz nekünk bölcsességet hisz minden dolgunkat megcselekedted miérettünk. Ésaí. 26. 12. Mindnyájan pedig egymásnak engedelmeskedvén, az alázatosságot öltétek fel, mert az Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. I. Pét. 5. 5.

26. szombat. Márk 8. 22—9. 1, II. Kir. 5. 1—19. Ebből halljátok meg, hogy élő Isten van közöttetek. József 3. 10. Amit ő ígér meg is cselekedheti. Róm. 4—21.

27. vasárnap. Máté 8. 1—13. Róm. 12. 17—21. Tudd meg hát és lásd meg, mily gonosz és keserves dolog, hogy elhagyta az Urat a te Istenedet és hogy nem félsz engemet azt mondja az Ur. Jerem. 2. 19. Aki hisz a Fiuban örök élete legyen, aki pedig nem enged a Fiunak nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta. Ján. 3. 36.

28. hétfő 130. Zsolt. Róm. 9. 14—24. Igaz ítélettel ítéljétek és irgalmasságot és könyörületeséget gyakoroljon kiki az ő felebarátjával. Zak. 7. 9. Atyafiai szeretettel egymás iránt gyöngédek, a tisztelet adásban egymást megelőzők legyetek. Róm. 12. 10.

29. kedd. Márk 9. 2—13. Róm. 10. 1—17. Száját nem nyitotta meg, mint a bárány, mely mészárszékre vitetik. Ésaí 53. 7. Áldjátok azokat, akik titeket kergetnek, áldjátok és ne átkozzátok. Róm. 12. 14.

30. szerda. Márk 9. 14—32. Róm. 10. 1—12. Mikor kiáltok hallgas meg engem 4. Zsolt. 2. Mindenütt nyomorgatnak, de nem szorítatnak, kétségkedünk, de nem esünk kétségbe. II. Kor. 4. 8.

31. csütörtök. Márk 9. 33—50. Róm. 11. 13—24. Akképen ejt ámulatba sok népeket, azt látják amit nem hallottak volt, ara figyelmesek. Ésaí. 52. 15. Isten gyújtott világosságot, ami szivünkben az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arczán való világotlaltása végett. II. Kor. 4. 6.

HOL ÉS MIKOR TARTUNK ISTENTISZTELETET

Budapest, VI. Felsőerdősor 5. földsz. Vasárnap d. e. 10 órakor istentisztelet, d. u. 5 órakor bibliamagyarázat, kedd d. u. 5 órakor bibliamagyarázat.

Budapest, VI. Felsőerdősor 5. I. em. Vasárnap d. e. 10 órakor istentisztelet csüt. este 7 órakor bibliamagyarázat

Budapest, Országbíró-ut 12—14. Vasárnap d. u. 3 órakor istentisztelet. Szerda este 7 órakor bibliamagyarázat.

Kispesten, Nagy Sándor-u. 5. sz. Vasárnap d. u. 4 órakor istentisztelet, Kedden este 7 órakor bibliamagyarázat, Péntek este 7 órakor bibliamagyarázat.

Cinkota, Ehmán-telep 3. barak, 2. ajtó. Vasárnap d. e. 10 órakor d. u. 5 órakor, Szerda este 7 órakor bibliamagyarázat.

Nyiregyháza, Dessewffy-tér 10. sz. kápolnában Vasárnap d. e. 1/2 11 órakor istentisztelet, este 7 órakor evangelizáció, Szerda este 7 órakor bibliamagyarázat, Péntek este 7 órakor imaóra, Vasárnap d. u. 2 órakor vasárnapi iskola, d. u. 4 órakor ifjúsági óra.

Nyiregyháza, Agyag-u. kedden este 6 órakor bibliamagyarázat.

Dombóváron, Bezerédi-u. 27. Minden vasárnap és péntek este 8 bibliamagyarázat.

Kaposszekcső. Minden vasárnap d. e. 10 órakor istentisztelet. Szerda este bibliamagyarázat.

Kaposvár, Németh István-u. 2. Minden vas. d. u. 4 órakor, csüt. este 8 órakor bibliamagyarázat.

Döbröközön. Minden második vasárnap.

Györkönyben kápolnában, Minden vasárnap d. e. 10 órakor, este 8 órakor istentisztelet, Szerda este 8 órakor bibliamagyarázat.

Nagyszékely. Minden második vasárnap d. e. 10 órakor istentisztelet

Borjád. Minden második vasárnap d. e. 10 órakor este órakor bibliamagyarázat.

Miskolcz. Melinda-u. 15. Minden vas. d. u. 4.

Kladó: „Keresztyén Könyvesház“ k. f. Szövetkezet Budapest, VI., Felsőerdősor 5. szám.

A szerkesztésért felelős: WALLRABENSTEIN JAKAB.
(i. adóhivatal: Nyiregyháza, Dessewffy-tér 10. szám.)